

на 26-и октомври и въ с. Дерменъ-Дере (Degirmenderesi), К.-Агачъ и Пандаклий (Fündüklü). До колко сж били многобройни турскитѣ шайки въ югоизточна България и то тъй дързки за да върлуватъ близко до ловджийския маршрутъ на самия султанъ се види и отъ това, че още въ с. Чомлекъой прѣдъ султанската шатра сж били натракалени 12 разбойнически глави, съ главатаръ нѣкой си Сиври бюлюкъ-баши. Отъ тукъ, слѣдъ три дена, Мухамедъ заминава за Ямболъ и се установява въ палата на татарскитѣ султани (кримскитѣ гереевци). Тукъ той подарилъ 5,000 гроша на единъ бѣденъ ямболець (неизвѣстно българинъ или турчинъ), за да си направи кжщата, която наскоро изгоряла. На 31-и октомври той се забавлявалъ съ гвардията си, която се упражнявала на джеридъ. (По-нататкъ ще се спомене и за сливенскитѣ игри, между които една до скоро носѣше това име. Не всички наши игри могатъ да се считатъ като остатъкъ отъ турскитѣ военни упражнения. По-голѣмата частъ отъ тѣхъ, днесъ почти забравени, сж остатъкъ отъ военнитѣ упражнения на българскитѣ войници прѣзъ първитѣ вѣкове на робството и отъ старобългарското ни царство. Това се потвърждава и отъ рѣчника на тия игри, между които се срѣщатъ термини които не сж нито отъ грѣцки, нито отъ турски произходъ)¹⁾.

Въ Ямболъ, одринскиятъ каймакаминъ съобщилъ на Мухамеда, че Кюрдъ Хасанъ, главатаръ на анадолскитѣ шайки, е билъ заловенъ заедно съ цѣлата си шайка. Вече на 4-и или 5-и ноември почва голѣмиятъ ловъ по пжтя между Ямболъ и Сливенъ. Тукъ за втори пжтъ се срѣщаме съ споменатото за 1388 г. заселище Таузлий (Taousli), около което Мухамедъ, придруженъ отъ свитата си, гвардията и околното население, се прѣдава на ловджийски оргии. Отъ Таузлий той ударва къмъ Сливенъ, който по тоя случай се пише Ismila, изкривено отъ Ислимие или Селимния на Х. Калфа. Султанътъ пристига тукъ и се връща назадъ чакъ вечеръта. Жалкото е, че Хамеръ, който за тия подробности се е ползувалъ отъ турски хроники, за Сли-

¹⁾ Джеридъ се е казвало военното упражнение, въ което се е подхвърляло едно кжсо копие, вглѣбнато отъ четиритѣхъ страни като старитѣ щикове. Впрочемъ, орждието се е казвало гаргия. а дѣйствието — джеридъ. Ср. сливенския изразъ: „върви, отива като джеридъ“.